

L'American Lake

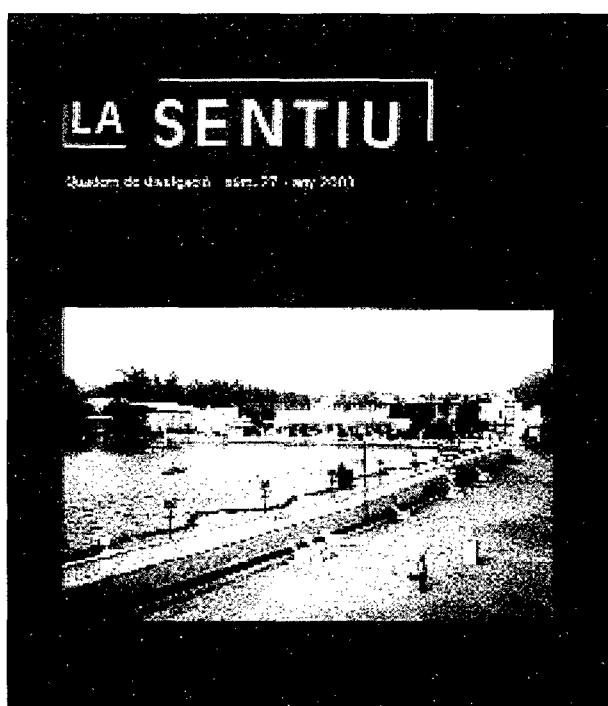
Diversos Autors

La Sentiu, Quaderns de Divulgació, núm 27
Gavà, 2003

JAVIER CLEMENTE HERNÁNDEZ

La revista de divulgació del Museu de Gavà ofereix, en consonància amb una línia sovintejada per la publicació, una monografia que, en aquest cas, tracta sobre l'emblemàtic espai de recreació amb què comptà Gavà entre els anys vint i trenta del segle XX. Un dels mèrits de la publicació és degut a la tasca de coordinació duta a terme per Assumpció Gabernet, arxivera municipal, qui aconseguí que la recerca col·lectiva que el lector

troba en la publicació no caigui en cap moment en la més que fàcil repetició d'algun dels aspectes abordats. La feina dels investigadors que s'han repartit el tractament del tema ha estat molt ben delimitada. De les seves aportacions, en general, es pot dir que ajuden a discernir entre el que va ser la història real del parc d'atraccions, d'una banda, i, de l'altra, el conjunt de mites que un lloc tan màgic havia arribat a generar al llarg dels anys a la manera d'autèntiques llegendes urbanes. La publicació, a més, aporta un suport documental gràfic, les postals de Louis Roisin, que ofereix un valor afegit. El diseg confessat dels autors, que volen proporcionar una lectura grata (p. 8), ha estat satisfet amb el que ens han fet a mans. Com a lectors, a més, descobrim que el plaer de la lectura —que

gairbé em permeto recomanar de fer en tantes sessions com apartats té l'estudi— no està renyit ni desdium de l'exactitud descriptiva, derivada sovint del buidatge sistemàtic i selectiu de les fonts. El tractament de les dades aportades pels testimonis de l'època, que també enriqueixen el resultat, és presentada amb la cura necessària; això permet detectar la irrupció del rumor que ha pogut prendre forma en l'imaginari col·lectiu gavanenc. Ubicant-nos en el temps i espai concret del nostre objecte d'estudi, obre el conjunt monogràfic el redactat de Josep Campmany que aborda, amb precisió, la realitat del "Gavà als anys vint del segle XX" (p. 10). Del context local, però, pot anar més enllà i, després de dir que l'American Lake "no va ser una flor aïllada" (p. 15), escriu dos subapartats molt interessants que impliquen la consideració comarcal en parlar dels "estivejants de Begues" (p. 16), o de "la descoberta de les platges de Castelldefels" (p. 17). Assumpció Gabernet, que també n'és redactora d'una part de la monografia, presenta la figura de l'excèntric forjador del parc: l'Artur Costa Martí. Ella respon amb detall a la pregunta de qui era aquest home (p. 21) i ho fa revisant les consideracions que fan a la seva

---

relació amb Gavà (p. 23), vinculacions familiars (p. 27), trets del caràcter que hi podem esbrinar (p. 29). Tot anirà a parar, però, a enfocar la gènesi de l'American Lake (p. 31), nascut des del que originàriament havia estat una finca, dissenyada per l'arquitecte Joan Martorell, mestre d'Antoni Gaudí, anomenada "Villa Carmen" i que feia, amb aquest apel·latiu, els honors a la mare del singular personatge. Manel Alonso ocupa en el treball el lloc reservat a qui havia de fer la descripció de "com era l'American Lake?" (p. 34). La seva visió del lloc s'enriqueix, com s'ha dit més amunt, amb abundant material gràfic de l'època, alhora que es posa en relació amb el que ha esdevingut l'emblemàtic espai en l'actual traçat urbà de Gavà. Amb Manel Alonso, tanmateix, els espais se'ns omplen de personatges que els feien seus i els veiem, gràcies a un bon exercici de retrat costumista, envoltats d'un mobiliari luxós i de conjunts de tota mena de peces exquisides, de vegades, sumptuoses. María del Carmen Monteagudo tanca les intervencions que trobem en aquest magnífic número de *La Sentiu* tot fent la crònica de la desaparició del parc recreatiu, esdevinguda després d'una decadència anunciada (p. 69). A les pàgines escrites per ella, descobrim el que se'n va fer d'un lloc que patí la prohibició del joc que Primo de Rivera decretà quan només feia dos anys de l'obertura de la petita meca gavanenca per a l'oci. L'exhaustiu estudi sobre aquest espai no deixa, per tant, res sense tancar i, d'aquesta manera, acaba certificant la seva mort.